מריפה ת"ל יואכל לא תאכלוהו מי שחלבה

אסור ובשרה מותר יצא חיה שחלבה ובשרה

מותר א"ל רב יעקב בר אבא לרבא אלא

מעתה נבלת בהמה מהורה הוא דמממאה

נבלת בהמה ממאה לא מממאה אמר ליה

כמה סבי שבישתו בה סיפא אתאן לנבלת

עוף ממא אמר רבי יוחנן לא מיהר רבי מאיר

אלא בתמימין אבל בבעלי מומין לא ורבי

אלעזר אמר אפילו בבעלי מומין איתמר נמי

אמר רב ביבי אמר רבי אלעזר מטהר היה

רבי מאיר בבעלי מומין ואפילו באווזין

ותרנגולין בעי רבי ירמיה ערף עז מהו אווזין

ותרנגולין מעמא מאי דמינא דעופות נינהו

אבל עז לאו מינא דעגלה נינהו יו או דילמא

מִינא דבהמה הוא יתיב רב דימי וקאמר לה

להא שמעתא אמר ליה אביי 🌣 מכלל דעגלה

ערופה מהורה היא א"ל יאין אמרי דבי רבי

ינאי ייכפרה כתיב בה כקדשים מתיב רב

נתן אבוה דרב הונא (בר נתן) ביואכל לא

תאכלוהו י אין לי אלא חלב שאסור באכילה

ומותר בהנאה חלב של שור הנסקל ועגלה ערופה מנין ת"ל בל חלב ואי ס"ר עגלה

ערופה מהורה היא היא מהורה וחלבה ממא

י היכא דערף מיערף לא איצמריכא ליה כי ◦

איצטריכא יהיכא דשחטה מישחט ותיהני ליה

שחימה למהרה מידי נבלה לא צריכא שמתה

מכלל דמחיים אסורה אין יאמר רבי ינאי

גבול שמעתי ושכחתי ונסבין חברייא למימר

[מגילה כא.] קידושין נו. ע"ז

לט: חולין יא. ירוש׳ פסחים פ״ט ה״ה, סוטה שם, ועי׳ מכילתא

משפטים פ״י, ג) ת״כ צו פ״י

ה"ז, ד) קידושין נו. חולין פב.

לריתות כה, ירוש׳ סוטה שם ועי׳ מכילתא שם, וירוש׳ קידושין פ״ב ה״ח, סֹ תמורה כח. ע״ש,

נג:.:) עי׳ פסחים נג

תורה אור השלם

1. וְחַלֶּב נְבַלָּה וְחַלֶּב טְרַפָּה

עשה לכל מלאכה ואכל לא

ייקראו, כד. 2. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשִּׂרָאֵל לַאמֹר

נ. וַיבּוּ אֶל דְּבֵּי יִשְׁוְ אֵל לֵאבּוּוּ בְּל חֵלֶב שׁוֹר וְנֶבֶשֶׁב וְעֵז לֹא תאבֵלוּ: ויקרא ז, כג

הנהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה מהו לר"מ וכו"ה"נ עריפה הכשר עגלה היא

וטהרת מידי נכלה:

גליון הש"ם

גם' מכלל דעגלה ערופה מהורה. עיין חולין דף פב ע"ח

מוס׳ ד״ה עגלה ומנחות דף קל ע״ב מוס׳ ד״ה ועגלה: [שם היבא דטרה מיערה לא

מוס' ד"ה ענגה ומנחות דף קם ע"ב מוס' ד"ה וענגה: [שם היכא דערף מיערף לא איצמריכא ליה וכו'. עי' חולין דף פנ ד"ה ענלה ערופה

וכו׳ו:

גם' מכלל

תאכלהו:

בה אב מיי׳ פ״א מהלכות בה אב מיי פייח מהכנת חצות הטומחה הלכה ה: בש גד מיי פייג שם הלכה יג: ל ה מיי פיי מהלכות רולח הלכה ו:

הנכה ו: א ו מיי' פ"ו מהל' פסה"מ הלכה א:

ווחחאות רש"י רח"י

ה"ג כשאתה בא לדרך זו היא בטומאה וכשאתה בא בדרך זו היא בטחורה. הילכך מדינא לא נפקא מ"ל וכו": אלא מעתה מכוככ נכנם ככתה שהודה מטחחה כו'. אמתניחא פריך דקתני מה כשטיהר מכלל נכילה בטהורה ולא בטמאה דמשמע נבלת בהמה טהורה מטמאה ונבלת בהמה טמאה טהורה: כמה סבי שיבשקה ים חתיה אני שנשחבש׳ כתה ים כמותכם בדבר זה: לא טיהר מאיר. טריפה מלוקה אלא

בתמימים שהמליקה נוהגת בהן: בממימים שהמניקה ניהגם בקן: ואפי לאווין ומרגעולים. דלא חזו למזבח הואיל ואיכא מליקה בצום עף דגמריון מעריפה מה טריפה ששות בכל אף נכילה ששות בכל והא דמנן שנסמית עינה שנקטעה רגלה והמולק חולין מטמא בבית הבליעה דלא כר׳ מחמר בביע הבכינה אלה מה מחיר: ערף עז. על החלל: מהו לר' מחיר. מי אמרינן כי היכי דמטהר במליקת אווזין ותרנגולין משום דמשכחת מליקה ימן במין עוף המטהרת הכי נמי מטהר נכלת עוף המטהרת הכי נמי מרים הואיל עריפה מטהרת בעגלה מידי נכילה כדמפרש בעגלה ערופה, או לא מטהרה עריפה בעו: אבל עו לאו מינא דעגלה היא. זו מין דהה וזו מיו גסה כדמפרש בעגלה יקט ווו מין נסי כדומכים בענה ערופה: אין לי. שטהור מידי נבילה אלא חלב שאסור באכילה ומותר בהנאה כדכתיב יעשה לכל מלאכה: חלב עגלה ערופה הנסהל. שאסור באכילה ובה לאה מניין שטהור מידי גבילה: ואי ס"ד עגלה ערופה טהורה. איצטריך קרא לאשמועינן דחלבה טהור וכי תעלה על דעתך שהיא טהורה וחלבה טמא: מ"ל כל חלב. דכתיב לעיל מיניה כל חלב שור וכשב וגו': דשחט מישחט. דלח טיהרתה עריפתה ובשרה טמח: ופרכינן וחיהני לה שחיטתה לעהורה מידי נכילה. דהא אין לד בהמה טהורה שחוטה שמטמחה: בהתה טהודה שמוטה שתעתחה: אלא לא לדילא, דהא דאילטריך לטהר: אלא שמסה. ולא נערפה דהשתא בשרה טמא ואילטריך לטהר חלבה שלא תאמר לא טיהרה לטהר חלבה שלא תאמר לא טיהרה מידי נבילה אלא חלב שאתה קורא בה יעשה לכל מלאכה. קורא בה יעשה לכל מלאכה. מכלל דמחיים אסירא. ואט"פ שלא נערפה מדקחני חלב עגלה ערופה שאסורה בהנאה מנין ואוקימתה בשמחה ולא נערפה והאמר אסורה בהנאה אלמא וקחמת מתקרא: גבול שמעפי. מחיים מתקרא: גבול שמעפי. בה מאימתי נאסרת: חבריא. בני הישיבה: הדרן עלך חטאת העוף מסני'. כל הוכחים. השתח משמע דאחת כשירה שנתערבה בריבוא

של חטאות המתות. ובגמרא פריך של חטחות המחות. ובגמרה פריך מאי אפילו: ימוסו כולן. דכיון דנמערבו באיסורי הנאה אין מקנה לפדיונן דנימא ירעו וימכרו: נסערבו. אחד מן הזבחים: בשור נסערבו. אחד מן הזבחים: בשור

שנעבדה בו עבירה. שנפסל בה

לגבוה כגון שהמית את האדם:

שימה מקובצת

ת"ל מריחה בו'. ואט"ג דלטיל

נוקמינן ליה לומר דאיסור טריפה חל על איסור חלב, הכא ניחא למסקנא דכתיב ואכול לא האכלוהו למעוטי חיה וה״ה טמאה כדפי׳ לעיל: **ואפי**לן מוקמיק הים הנור דמיסור טריפה חב ענ הישור מכב, הכח ניסח נמסקנח דבמיר וחטר גמ חסיבורה ומשטר חידיה טמחה כדפיי נעיר: באווידן וחרגנה'ין. וז"ד להר"ס במוסקומו, ר"ל אפילו לא הקדישוס דהא לא שייך בהו שום קדושה הגוף דלף אם על ירדו כיון דלאו בני קרכן עיכה כלל, ומיית מליקתן מטהרת הואיל אליכת מליקה בשום עוף דנתרי מטרפה ששוה בלו וכיו. וכן עשמע במסכח טהרות דקמני יייג דבר האמרו בכלל עוף טהור וכיי וקסני סיפא ר' מאיר אומר מליקתה ושחיטתה מטהרת, משמע בכל הטופות דומיא דרישא ודומיא דשייטה אש"ג דלא אקדשיטה (ג-ש): ואפילו באווזיו ותרנגוליו. עי בהשמטות בסוף המסכת:

ואפילו באווזין ותרנגולין. ומתני׳ דמסכת טהרות (פ״א מ״א) מוכחא קלת דקתני י"ג דברים נאמרו בנבלת עוף טהור וקתני סיפא ר"מ אומר מליקתה ושחיטתה מטהרתה משמע בכל עופות

דומיא דרישא ודומיא דשחיטה: אבל עו לאו מינא דעגלה נינהו. אע"פ דאווזין ותרנגולין לאו מינא דתורים ובני יונה ומטהרין לא דמי כשבא או בדרך זו היא במהורה כשבא בדרך דהכא יי עגלה בהמה גסה ועו בהמה זו היא בממאה ת"ל מריפה מי שיש במינה דקה אבל בעופות לא שייך למימר מריפה אוציא את הממאה שאין במינה מין גסה ודקה אע"ג דמלינו בלשון מריפה ולא אוציא את החיה שיש במינה משנה עוף הדק ועוף הגם בפרק

> משילהי אותו ואת בנו) (שם דף פב): הדרן עלך חמאת העוף

אלו טריפות יו (חולין מב.) (וקשה

כל הוכחים שנתערכו בחמאות המתות בו'. ואם מאמר תנינא חדא זימנא במס' קינין (פ"ב מ"ג) ואם פרח מבין המתות לכולם הרי כולם ימותו ולריך לעשות לריכותה דבגמרא [עא:] פריך תנינא חדא זימנא במתני׳ דכל האסורים לגבי מזבח ומשני לריכא ושמא אי מהתם הוה אמינא ה"מ עופות דהפסד מועט אבל זבחים דהפסידן מרובה אימא לא נפסדינהו לכולהו יאו:

אפילו אחת בריבוא ימותו כולן. הקשה ה"ר יצחק ברבי מרדכי דבפרק הנשרפין (סנהדרין דף עט:) תנן רולח שנתערב בחחרים כולן פטורין ר' יהודה אומר כונסין אותן לכיפה ומפרש בגמרא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינן קמיפלגי ופטרי רבנן משום דאין גומרים דינו של שור אלא בפניו והשתא הכא דרובא דהיתירא ופסידא דהדשים אמרינן ימותו כולן התם דרובא דאיסורא והדיוט בו לא כ"ש ונראה לרבינו ינחק דגרסינן כמו שמנא בספר אחד ישן בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים ול"ג שנגמר דינן אלא (איירי) בשורים מעליא עסקינן והשיב לו ר"ח דמתניתין דקתני כולן פטורים משמע שהאחרים בני חיובא ואע"ג דברישה דשמעתין יו אמרינן מאי אחרים אילימא אחרים כשירין פשיטא ולא פריך פטורים פטור מיבעי ליה התם כיון דמלי למיפרך מגופה לא חש למידק ועוד דריש

לקיש אדרבי אבהו קאי דמשני הכא ברוצח שלא נגמר דינו שנתערב ברולחים אחרים עסקינן ועלה קאי ר"ל ומשני באדם כ"ע לא פליגי דפטירי אלא הכא בשור שלא נגמר דינו כו׳ ומשמע דבההוא עניינא דאוקמה רבי אבהו באדם מוקי לה ריש לקיש בשור דו שנגמר דינו אבל נתערב בשורים מעליא היה אומר ר"ל ניכבשינהו לניידן ביו וכל דפריש מרובא פריש ומתניתין דשילהי מסכת ע"ז (דף עד.)

דשור הנסקל אוסר בכל שהוא מיירי בשנסקל דליכא למימר ניכבשינהו

בל יהזבחים שנתערבו בחמאות המתות או בשור הנסקל אפילו אחת בריבוא ימותו

ה"ג כשאתה בא בדרך זו היא בטהורה וכשאתה בא בדרך זו היא בטמאה. הילכך מדינא לא נפקא ת"ל טריפה כו": אלא מעתה כו'. אמתני' פריך דקתני מה כשטהר מכלל נבילה בטמאה ולא בטהורה הן: למה סבי שבישתו בה. תמיה אני על זקנים מרובין

שכמותכם שנשתבשתם בה: סיפה. דקתני טיהר מכלל נבילה: אמאו לנבלת עוף טמא. שטיהרה הכתוב מלטמא בבית הבליעה: לא טיהר רבי מאיר. במליקת טריפה אלא בתמימים דשייכה בהו מליקה: וחפי׳ באוווים. דלאו בני מובח הן ובלבד שיהו קדשים בפנים דהא טריפה נמי לא חזיא בתורין ובני יונה וטיהרה הואיל ומליקה הכשר קדשים בפנים היא: ערף עז. על החלל במקום עגלה ערופה: מהו. לר"מ מי אמרינן כי היכי דמטהר מליקת אווזין קדשים בפנים הואיל ומליקת שום עוף בפנים הוא ה"נ (א) עריפה הכשר טהרת עגלה היא מידי נבילה כדאמרי׳ לקמן: ה״ג אבל עו לאו מינא דעגלה הוא. שזו מין גסה וזו מין דקה: אין לי. שטהור מידי נבילה אלא חלב שאסור באכילה ומותר בהנאה כדכתיב (ויקרא ז) יעשה לכל מלחכה: חלב שור הנסקל ועגלה ערופה. שחקור בהנחה מנין שטהור: ת"ל כל חלב. דסמיך ח ליה כי כל אוכל חלב ואי ס"ד עגלה ערופה טהורה אינטריך קרא לטהר חלבה וכי היא טהורה וחלבה טמה: להיכה דשחטיה מישחט. משנאסרה בהנאה מחיים כדמפרש להמיה דמחיים נאסרה: וסיהני לה שחיטתה. אע"פ שאינה מתירתה לא באכילה ולא בהנאה תטהרנה מלטמא דאין לך שחוטה בבהמה טהורה שמטמחה: שמתה. דהשתח בשרה טמאה ואינטריך לטהר חלבה שלא תאמר לא טיהר אלא חלב שאתה הורא

בו יעשה לכל מלחכה: מכלל דמחיים

אסורה. ואע"פ שלא נערפה מדהתני

חלב עגלה ערופה מנין ואוקימתה

בשמתה: גבול שמעתי. בה מאימתי ז:

ונסבין חברייא. וסבורין התלמידין

מדעתם לומר: ירידתה כו'. ובקידושין

ודף נו.ן יליף לה דנאסרה מחיים:

הדרן עלך חמאת העוף

שהמים

בל הובחים. אפינו אחת בריבוא. השתא משמע אחת כשירה ברבוא

של חטאות המתות הילכך פריך בגמרא [דף עא:] מאי אפילו הא

הוו מתות רובה דקתני שנתערבו בחטחות המתות. חמש חטחות מתות

נינהו וולד ח חטאת וחטאת שמתו בעליה ותמורת חטאת ושכיפרו

בעליה ושאבדה ושנמלאת בעלת מוס: נתערבו. זבחים כשרים

בשור שנעבדה בו עבירה אחד באחד יו ומפרש ואזיל מאי היא כגון

הירידתה לנחל איתן היא אוסרתה: הדרן עלך חמאת העוף

כולן ינתערבו בשור שנעבדה בו עבירה או ח

וחדע דלא החני שנגמר דינו ומחני׳ דהכא דקחני ימוחו כולן בנחערב בזבחים מיירי ולגבוה וגזירה שמא יבואו י׳ כהנים בבת א' (לקמן דף עג:)

ומסקי מן הקבוע למזבח אבל בעלמא אמרינן ניכבשינהו דניידן ומטעם זה היה אומר רבינו מם דנראה לו להחיר דרוסת הזאב ברוב דמעשים

בכל יום דואבים טורפים ונושאין שה מן העדר ורועה מלילן ושריא ₪ להו דאע״ג דבעלי חיים חשיבי וכן רוב עופות ₪ דורסין אוחין ותרנגולין ומותרין והכם יח דנתערב ברובא שנגמר דינן דפטרינהו אפילו ניידי ולא אמרינן כל דפריש מרובא פריש לאו פטורין דלישתרו

בהנאה קאמר אלא פטורין דלא אטרחו בי דינא להורגם דכמיחת בעלים כך מיחת השור ועוד דלא ליתי לאחלופי באדם

מוסף רש"י ונסבין חבריא. בני הישיבה עלה על דעתם לומר (חולין יד.): ירידתה לנחל איתן. היא הגורמת לה שם עריפה ואוסרתה

(קדושין נז.): שינויי נוסחאות

א] כשאתה בא כו׳ וכשאתה בא בר׳ כל״ל (ש״מ וכי״צ): ב] ל״ל הוא (כי"צ, יעב"ץ): גן מיכות המוחפות יש למחוק כמו שמוחק המקפות יש כנמוק כמי שמומק ורש"ק בכריתות כה ע"ב גבי רב תליפא אבוה דרב הונא ע"ש. עיין פסחים מג ע"ב, קיז ע"ב, יב**תגיגה ה ע"ב** (הגרי" זוליו לח ע"א אבוברם אבוה דבר חומן נח ע"ה חבוברם חבוה דבר אבוברם ופרש"י זהו אבוברם עצמו ומכימין היו את הבן ולא את האב, והיו קורין אותו על שם בנו שעשו את בנו סימן לו: ד] נ"א ל"ג תיבת את בנו סימן לו: ד] נ"א ל"ג תיבת או (ב"ש, וכ"ה בפרי"ד). וכן משמע מפרש"י. אכל בתוי"ע גרים ליה תפושה. מכל בעורים גדים מים ומפלט לל"ל בין: ה] בטהורה דמשמע נבילת בהמה טמאה טהורה כל"ל (ש"מ עפ"י רש"י כח"י): ו] ע"י בנוסמאות לש"י לח"ל. ז'ן על פוסתחות לעד"ל כת"ל. וע"ן לש"ב: ז'ן מאימתי נאסרת כל"ל (ש"מ): ח'ן ל"ל ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ושכיפרו בעליה באחר ושעיברה שנתה הק"ל צ"ק). ועיין במשנה תמורה כא י ונו' חמדה דניאל: ע"כ (ווגו ייבי). ועי מומות לפול. בו] ע" טה"ק שחמה אחלי פי כן. ובם' באה"מ הגיה או אחד באחד. וע" במפרש לקמן על ע"ב ד"ה נתערבו ע כ יי מענכו פווקין.
ין טריפות לאו משום דשני מינין הן דלעולם לא יהיו שני מינין רק היכא דבלשון מקרא שני מינין הן כגון בקר וצארן. יתיבות המוקפות נ"ב תוספת

(ש"מ). וגי' ל"ק מה"ד כפרה

קן ייי אור אור ייי אור אור משילה משילה משילה משילה ועיי מולין פג ע"ל מד"ה עגלה, ועיי לש"ק דמקיים הגיכלו שלט. ועיש נלסד"מ: אן ואי אשמעינן הכא ה"א משום דבהמה חשיבא ב"ה חשיב אבל עוף אימא לא קמ"ל. (ציק. וב־ב התורים). כ"ה נשטמת"ק דף על ע"ב ועי"ש: יבן ל"ל הדהדיוט (שפב"י): ידן בשור. לכך נראה כגרסה הספרים אבל נתערב בשורם מעליא אפילו בנגמר דינו היה אומר ה"ל פרי (ב"ש. וב"ה בתוני טומדרין עם עיב): מין ל"ל דנציידן. וכן במתוך (ש"ם): מון ושיינן לה אע"ג (תוני שם): ז'ן כמוסן הלל"ש נסניהדרין וכן התול כשדורם אוודין ותרנגולין מותרין: יהן ל"ל והתם (ציק). וכמוס" שם והיכא: ימן בש"מ לימל מכלון עסר"ד: